

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1905-1907 : L
84:1 - 143**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

1090.

Älskaste

Tack för det ljuvliga snälla brefvet. Det är så roligt att allt går så bra för dig i sommar. Att efter några sjukdomar och med nå förestälda nervor nå hjälpen af arbetslust och produktien då du är öfver 50 rubblar ju alla teorier, men är ju just därför så roligt för en annan. Det visar hvad en begäring kan räcka till för, då den verkligen finns.

Jag har hört rykten från Västmanställe, men jag tyckte vara mycket roliga, men jag medbrar att det är sant. Det är att Elva var förlofvad och Hanske snart skulle komma att gifva sig. Du kan gärna tala om att det är så, då jag ändå har fått höra det. Det var ju så roligt.

Jag står sig mycket bättre än i niervas och det kommer mig utslutande öfraf att jag kan arbeta ut. Det har jag aldrig kunnat förr, men hjärnan bekämpade det. Jag längjar minstänka att inte bara luft utan att så mycket spelar en roll för hjärnan, det har jag aldrig trott på förrän i år. Jag har också hört, att en daktör börjat förklara de goda surerna på högskollaboratorierna mera ur den oförhindrade tinstämningen af ljus än af den bakteriefria luften - Hur som helst så ser jag bra ut och är mindre trött än för en månad sedan. Men då när jag sågade på Dalin såg jag förstås mycket illa öfverkräppligt. Det var nästan som handvärk i hjärtat. Det är så hämuliigt, ty det känns alltid som skulle man med en viljesträngning kunna förhindra det, bara hålla sig lugn och likgiltig för allting och tro på att Gud hjälper sedan man själf har gjort det bästa man kan, men då något viktigt kommer före aviser timplösheten. Nu känns inte något mer af detta - Jag menar, att du får allt fler bevis på hur populär

du är. Det är kanske märkligt att du har försökt dig på en del af läseböckerna. Gude kan det gå utan ängest och plåga men hvad kan det? Det är dock utomordentligt fruktansvärt att på skrifterna för generationer af de rika och fattiga och ge dem så god smulig föda, som de förtäna smälta.

Jag hade en så upprörande erfarenhet i Lördags, för inte alls litterär. Men jag hade gått upp till fru Sjööberg, som ligger i Kräfte, och ut. Men hade jag inte varit där på en tid och det var otroligt hvad hon hade gått tillbakom. Hon såg ut som döden själf. Hon hade fått ett ansikte, som man aldrig kan få ut en söt minne igen. Jag blef mycket gripen, men tänk att medan jag satt där, kommo hennes barn fyra flickor och en gammal stona vuxna människor ett par af dem kom från en utfärd till landet. En af dem hade födelsedag och de kommo alla fram i stög med blomkvastar i händerna och med kårter och Paraplyer för att visa hur de firade nystern. De voro så glada som helst, det var bara värdigt, och hon, modern, var också glad åt det lilla följt. Men för mig var det som en duns malober.

Det var ju döden och lifet. Det märkvärdiga lifet, som alltid hålla sig ljusst och ljus och förloppningsfullt fastän döden väntar det. Det är när man tänker sig djupet in i saken som en det verkligen inte skulle vara en sådan vittid döden. Bara en öfvergående känslelse.

Förmod. Detta är yttersta minnet för gatan

Den Sällna.